

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar mérný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džětaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh éł khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedzelske łopjeno. •

Budyšin

31. januara 1926

Bauzen

Čiśćež a nakład Šmolerjez knižiczišćežernje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruč. w Budyšinje.
Wulhadža lóždu šobotu a plačzi bérleńje 78 šlotych pjenježtow.

Septuagesima.

1. lišt na Kor. 9, 24—27.

Wšcho ma jow na šwěće šwój kónz. Wješela šańdu, ale tež šrudne čašny. Tak leži tež šašo hodowny šwje-
džeń šady naš se wšchěm, šchtož je nam pšahinješk. Běchmy šašo hromadže w šwójbje a šmy šo tež s darami šwješeli. Nětko šmy šo šašo rozšohnowali a kóžny šašo tam a šem džěła. Špominali šmy pak tež na tnych, kiž wjaz mjes nami njeběchu.

Jene pak woštanje a dyrbi tež nam woštačz, to je Ješuš Khrystuš, Boži hodowny dar. Mamy jón? Je Ješuš našeje wutrobny wješele a radošć? Šsmny hodny šaš šwjeczili, šo šmy prajili: tež mi, tež we mni je šo tón Šbóžnik narodžik; Bohu budž džak ša tutu wulku hnadu? Dha pak dyr-
bminy to nětk tež pošašacž, šwoju krašnosć jako šchesczijan šjewicž, jako šchesczijan šo tež bėdžicž. Runje to nam naše Bože šłowo praji, haj:

žiwjenje šchesczijana, žiwjenje bėdženja. Šdže pak? a šak? a ša čzo?

Šusto je našch Šbóžnik w pšahirunanjach přėdował, šo by šwojim poškucharjam wšcho prawje rošestajał, šchto chze, šchto šam je a šchto maju čžinicž. Tak tež japošchtoł Pawoł jow pšahirunanje trjeba, šo by šwojim šchesczijanam w měšće Korinth prajik, šo s šchesczijanom bycz, wošebje tež šebi žada, šo bėdžicž. Wón jich pošaš na něšchto, šchtož šnaja a pšahi čžimž šu šo šnadž tež wobdžělili, na wulke hry, kotrež šo ša šchtyri léta pšchezo bliško jich měšta wotmějachu. Wulki blaš bė wotnyknjery, hđžež šo bėdžicž mějachu a wo wjetu bė-

žecž. Na jonym kónzu štejachu čži, kiž bėžecž mějachu a šo bėdžicž chžnychu, na druhim kónzu čži, kiž dyrbjachu rošbudžicž, šchto je dobnč. A kolo wokoło wulka licžba pšahiladowarjow. Tak, chžnyše Pawoł prajicž, macže tež wy jako šchesczijenjo šo bėdžicž. Čžimny tež my to, ty a ja, jeli šo chžemy šchesczijenjo bycz. Tež nam je měštno k temu wotnyknjene, šwět, we kotrymž šmy žiwi, našch čžaš, kaž dołho tu šmy. Šswět nětk je pošny špntowanjow; našch khorosć, nušu, šrudobu, nje-
prawdu, njewěru, wješele, šhudobu, bohatštwo. A w našch šny lóšcht, a pšchecziwo nam šěrschta čžemnosće, se šwojej lešnosću, kiž nam wšcho móžne šłubi, hđnyž jemu šłuzimy.

Ach to njeje ničzo lohke, šo prwje bėdžicž a jako žiwy, wěrný šchesczijan bėžecž, po tym w Božich kašnjach wotnyknjonym pucžu, na kotrymž je našch Šbóžnik šchoł. Šak někotry wošłabnje a wotštupi, pšchewinjeny wot šnych lóšchtow a čžerta. Wón je wotročž šwojeho čžěła, měšto teho, šo by s knjesom był. Šam je žel tnych mlodnych, kiž šu bórny po tym, šo šu šwój šcheczeński šlub wobnowili, šastali šo bėdžicž, a šu w njepóžcziwosći a njewěrye žiwi, haj w jaštwach. Šam je žel tnych domow, hđžež njeje wjazny wěra a modlitwa, šo nan pšched šwojimi džěczimi a domjazymi nještejti jako šchesczijan wěrný a šwěrný, štróšnosće a šlutniwošće, a macž šwoje džěczi njenješe na modleškej wutrobje. Šam je žel tnych štar-
nych, kiž njehadža mudri bycz a šo prawje bėdžicž. Šam je žel wšchitkich, kiž njehadža wjaz pod šwojim kralom Ješušom šłuzicž. Bėdžmy šo prawje a bėžmy na pucžu po Božich kašnjach. Tak dołho to jeno šamóžemy, kaž šmy žiwi. A šak dołho budžemy žiwi? Ach, to nišchton njewě. Bórny móže s nami hinač bycz a potom je čžaš bėdženja nimo. Wšhelke

móžemy dwójny czinicz, ale žiwi bycz njemóžemy dwójny. Tuto jene žiwjenje je městno bédženja. Nałożmy jo k tomu. Pšchihladowarjow tež mamy. Nasch Bóh, kotrehož džěczi kmy a kiz naž stajnje lubuje, hlada na naž dele, kať so bédžimy a jemu s naschaj luboscju saplacžimy. Nasch Sbožnik, kiz je so sa naž k naschemu sbožu tať kwěru bédžik hacž do kmjercze na kschizju, hlada na naž, hacž tež my so nětk kwěru bédžimy, so saprějemy bjesbóžne waschnje a kwětne lóschty, a wjedžemy pózcziwe, prawe a bohobojasne žiwjenje jow na tym kwěcze. Twój duchowny, twoji wučerjo, kiz so czi pucz wěry a kschescziansteho žiwjenja pokušali, hladaju na tebe, kať po nim kłodžiš. Twój kwěrnny nan, twoja luba pobožna macz, druhy wješni hladaju natebje, kať so bédžiš. O, budžmy kschesczijenjo, bédžmy so a bėžmy wo wjetu, jedyn pšchezo lěpšchi, kwjeczšichi, hódnišchi kať druhi. Czincze wy tež sobu, lubi młodzi, kiz so pšchi kwojich hrach tať bédžicze a wo wjetu bėžicze. Nětk tež we waschim kschesczianškim žiwjenju kwěrnny bédžerjo! Kłodžmy wšchitzy po tym powo-
lanju, s kotrymž powołani kmy, se wšchej ponižnosczu a czi-
chej myšlu a sněkmny jedyn druhého w lubosczi.

Kať pať budžemy to dokonjeć a so prawje bédžicž? Pawoł pišche: „Kłodny pať, kiz so bédži, sđerži so wšchitkich wězow.“ Kať mohł tež so bédžicž, hdy by šchtó wě kať wjele drašty so wobletk, we wobžranštwje a wopikštwje žiwy byl a po njeczšitnyh puczach kłodžik. Ně, ja chzu so bédžicž, chzu do-
bnyč, taťže žadanje jemu móz dawa, so wšcheho sđeržecž, šchtóž tomu sadžewa. A w tutej woli ja chzu kschesczian bycz, chzu so prawje bédžicž a dobnycž, dnyrbimny so tež my wšchitzy wšche-
ho wostajicž, šchtóž je nam sa to se šchtodu. „Ja pojimam kwoje cžělo a wošludžu jo na klužbu“, haj, w tajkim duchu dnyrbimny tež my s knješom wostacž nad naschim cžěkom. Bóh naž njeje k njeczšitosczi stworik; my nješkmny žiwi, so bychmy jědli a pili, ale my jěmy a pijemy, so bychmy žiwi byli. A hdyž naž kwěť k hebi wabi se wšchěm kwojim lóschtom, se wšchěmi kwojimi kubkami, se wšchej kwojej luboscju, abo nam hrosny se wšchěm kwojim njepšchecželštwom, hdyž cžert naž chze k štemu sawjescž, ně, chžemy jim wotmołwicž, Jesuša ja njepušchczu. Swěť sańdže se kwojej krašnosczu, ale kiz wolu cžini njebieskeho Wótza, wostanje wěcžnje. A hdyž cžerpicz mamy khoroscž a nušu, kměch, hańbu a sazpiwanje, kwěrnny chžemy wostacž; wjele wjazny hišchcze je nasch Sbožnik sa naž pšchecžerpicz mēł, a pšches taťže cžerpjenja chze naž Bóh tola jenož dohotowacž. A hdyž hebi pšchi tym prajimy, my nješkmny wopuschčzeni, ně, kiz je prajik: „Ja kym pola waš wšchitke dny“, je pola naž; „je cžělo czi, ja prjedny du, chzu kwěru pomhacž tebi“, o kať to pošylni. A kam so nětk modlicž kłodny džěń, kam sa so, sa kwojich a druhich, o kať cžehnje to Božu móz s njebieš dele, kať lěhaju so jandželjo jaťo šchit wokolo tebe a twojich džěczi a teho a druhého sa-
bludženeho, khorého, šrudneho. A Bože kłowo kšychecž a wopomnicž, w hodžinje špytowanja tutón mjecž Boži sapšchim-
nyč, na khoroložu, pšchi rowach, w nušy hebi kšerlusch špě-
wacž a šchpruch prajicž, kať to woskšewi a móz šticzi. A k Božemu blidu hič, hebi hrěch wotprošnyč a s nowa do to-
warštwja s Bohom štipicž, kať tute kroczele wokolo wotšarja, hdyž by kładž kwój kšchcžěński klub wobnowik, po dostatej Božej hnadže nowu móz, nowy trošcht, nowu nadžiju dadža. Haj, tať chžemy so wšchitzy prawje bédžicž, sa tym, kiz je nasch Knjes a Sbožnik Jesuš Khrystuš, sa druhimi, tež naschimi, kiz so to prjedny naž cžinili, s tymi, kiz to nětk cžinja. Ach, wojuj, šchtóž njewojuje, tón krownowany njebudže.

Haj, rjane myto na kwěrnnyh bédžerjow cžaka.

Zapošchtol pišche: Kłodny, kiz so bédži, sđerži so wšchit-
kich wězow; tamni tohodla, so bychu sachodnu křonu dostali,
my pať njesachodnu.“ Bédžerjo w Korincze dostawachu křonu
abo tež wěnz pocžescžowanja, kotryž so jim na hłowu staji,
hdyž bėchu dobyli. Šich mjena buchu do knihow sapišane. Hdyž
pať so tute křony a wěnzny wostale? Swjadnyše so. Šchtó
je dobnycžer byl? Jeho mjeno je so sabnylo. Tať je wšcho
sachodne, šchtóž nam kwěť dawa na cžescžach, mjenach a ku-
blach. Se kmjerczu sańdže a po něšchto cžaku je sabnyte. Ale
hinať křona, kotruž chze Bóh kwojim kwěrnnyh bédžerjam dacž.
Ta je njesachodna, kať Pawoł na druhim městnje praji.
Wón kam ju nješe jaťo kwěrnny Boži bédžer a wšchitzy, kiz
so so tať kwěru bédžili. Wěcžne žiwjenje, wěcžna sbožnoscz,
wěcžny mēr rěka tuta křona. Krašnišcha je, hacž wšchitke sem-
ške kubla. „Cžerpjenje nětcžišcheho cžaka njeje hódne pšchi-
chodneje krašnosczje, kotruž Bóh tym kwojim dacž budže.“
A „šchtóž hišchcze žane wócžko widžaťo njeje, to je Bóh tym
kwojim pšchihotowal“. A je tež wěšte. „Ja tohodla tať bėžu
niz jaťo na njewěšte“, Pawoł praji. Njebieska křona tu wo-
prawdže so namaka; a to sa wšchitkich, kiz hišchcze wo wjetu
bėža. Ty móžesč ju mēcž a tež kłodny druhi, njedch by tež jow
bóle kłodny, nješnaty, šastorcženy. A myto praweho bédženja
so tež hižo na semi sapocžnje. Požohnowany by, mašch Boži
trošcht a mēr, Božu hnadu a luboscž a cžescž tnyh kwojich a
druhich, a twoje wopomnjenje wostanje se žohnowanjom,
hdyž by se žohnowanjom sa kwojeho Boha a Sbožnika, sa
kwoje džěczi, sa kwojich štaršich, sa wješnyh a druhich ži-
wy byl. Tať krownowany bycz sa cžak a wěcžnoscz, njeje to
krašne? Tuž bédžmy so prawje. Pntajmy to, šchtóž je horje-
šach, a niz, šchtóž je na semi. Njesapomimny, ke kajkej krašno-
sczi kmy powołani. Njedch nětk kwěť naž k hebi wabi se wšchěm
kwojim lóschtom, se wšchěmi kwojimi kubkami, se wšchej kwojej
luboscju, abo nam hrosny se wšchěm kwojim njepšchecželštwom,
njedch naž cžert chze k štemu sawjescž a cžělny lóschť naž špy-
towacž, wostanmy kwěrnny. A hdyž cžerpicz mamy to a dru-
he, nicžo njedch naž njewotdžěli wot Božeje luboscze, haj wěc-
my dale, so chze naž Bóh s tajkimi cžerpjenjami dohotowacž,
so bychmy junu njebiesku křonu nožnyč móhli. W lubosczi a
pocžescžowanju budžmy žiwi a njedch jedyn druhého napomina,
sobu wo wjetu bėžecž a kwěru so bédžicž. Cžim wjazny kwěrn-
nyh bédžerjow, cžim lěpje na semi, cžim wjazny krownowa-
nyh. Khrystuš, nasch Sbožnik a Knjes tu je, wón cžaka a
hlada, kať so sa njeho a sa nim bédžimy, hdyž je so sa naž
tať kwěru bédžik. Njedch so wšchitzy, kiz kschesczijenjo rěka-
my, kwěru bédžimy, so bychmy wšchitzy jow a tam krown-
wani byli. Hamjeń.

Es. w M.

Spofojene žedženje.

Powjesta s cžaka Khrystuškoweho.

Spikala Kristina Kownowa.

(Pofracžowanje.)

Tu na dobo, šchtó to bē! Hladajo na městacžko, kotrež tu
nasdala se kwojimi domami jeho pšches nóz štrawjesche, wu-
hlada wyžoťo na njeby jaťne kwětko. A tuto bližesche so
kať jaťna, so kšychcžaza mrócžel bóle a bóle k semi. Na wo-
tomiki posasta wysche Bethlehema, potom so pšchibliži k měst-
nu, hdyž wón bē a pušchczi so blisko paštrjow a šadłow
k semi dele.

„Ja so wulzy jara štróžich“, powědasche wótž Šatub, „a
šakšchiknyh we kwojej hrosny, pšchetož nješeny wot tuteje
mróczele pokuša so wysche mje krašny mužiki. Jeho wobletk

bě kněhběly, jeho wobliczo kaž blyščjenje měřacžka, jeho wócžy kaž jasnosť kónza, jeho postawa wulkotna, rjana.

Pastyrjo postocžichu. Wšchě wowzy posběhnychu hłowu, kaž so bychu tež tute něme stworjenja nastajale wušchi a rosumike, sčto měl kražny počok Boži sjewicž.“

„Njebojčže so!“ tak strowjo troschtowasche naž, kiž běchmy we swojej bojošči kaž na poč morwi. „Njebojčže so! Slaj, ja pschpowědam wam wulke wješele, kotrež so wšchemu ludu dostanje! Pschetož wam je so dženska Sbožnik narodžik, kotryž je Khrystuž, tón Knjes w Dawitowym měsčje. A to macže sa snamjo: wy namafacže to džěcžatko s pjeluschkami powite a w žlobje ležo!“ — Luk. 2, 10—12.

Moja wutroba wožiwi: Mešijas bě so narodžik! Moje žedjenje bě dopjelnjene. A narodžik bě so w Bethlehemje! Tak blisko! A to dženska so narodžik!

Jako bě jandžel dowupowědał a so wotkhadžecž hotoawasche, wotewri so njebo. Eswětlo kaž wo dnjo bu to na kufach a hórkach. Na mrócželach, kotrež běchu kamo lute šwětlo, sjewichu so njejemške kražne rycžerške kny Bože. S radostnym spěwom šhwalachu Boha a wyskachu: „Čžescž budž Bohu we wyšokšči a mēr na semi a čžlowjekam dobre spodobanje!“ — Luk. 2, 14.

Potom so wšchitko šhubi. Pastyrjo widžachu, kaš mrócžele wójško Bože njekechu wysche a wysche, doniž so do zpla nješhubi a doniž njebu do kola wo kola čžicha nóz. Eswět bě sažo počny čžmy; wšchitko bě sažo kaž prjedny. A tola sažo tež niž. To njebě nóz kaž druhe. W njej bě so stało něščto wulke, něščto, sčtož njebudže nam nižny wsate: Narodžik bě so Mešijas!

„Pójmy nětk!“ tak prajachu pastyrjo, „pójmy nětk do Bethlehema a wohladajmy tu wěž, kiž je so stała, kotruž Bóh tón Knjes je nam wošnamjenik!“ s

„A sčže wy šchli?“ woprašča so Jonatan njedocžakliwje starza.

„Esmy šchli! Esmy běželi, mój kno! A kny wscho tak nadeschli, kaž běchu to jandželjo prajili. W Bethlehemskeje hospodže kny namafali w hródži w žlobiku rjane džěcžatko. Ow, ženje nješnym lubošnišče džěcžatko wohladał! Ow, kaš kny so radowali! Kaš kny to wscho wo nim rosnošchowali! Našča wutroba je była počna džakownošče psched tym Knjesom! Njemóžachmy hinaš, hačž jeho čžescžicž a šhwalicž! Esmy čžuli, so naž Bóh jara lubuje, so bě nam wodał, nam dariwšchi Mešijaža. Nješknym so sa tym prašcheli, sčto s džěcžatkom Božim budže, wo kotrymž nam muž jeho maczerje Marje powědasche, so je podjate wot Ducha šwjateho, so nima semškeho nana. To paš bě tež na nim spóšnacž, so bě Bóh jeho nan! Ach, ani w njebešach njemóže nam to lepje byčž, hačž nam to bylo w hródži pschi džěcžatku. Haj, tež hišchže, jako běchmy woteschli, běchu tute njebeža s nami! Pschi šwojich šadkach kny šebi na tutón drohi dar myšlili a kny šebi wo nim powědali. Ach, kaš kny so tola wješeli! — A wšchitko je bylo podarmo!“

Starz šdychowasche bolostnje, nakhiliwšchi hłowu.

„Čžehodla podarmo, wótcže Jakubje?“ prašchelsche so hólčžez, a wsja jeho ruku do šwojeje. „Ow praj mi, hdže to džěcžo je, so bych tež ja mohł k njemu hičž! Ach, ja čžžu so widžecž, lubowacž a so k njemu modlicž!“

„Mój kno, to džěcžo njeby wjazny nadeschoł! Je to hižo dołho šem, škoro 30 lět!“

„Tuž je hižo wulki muž? — Hdže to je?“

„Ach, njeprašchej so mje! — Njeje wotrostk! — Esu jeho šabili!“

„Wótcže Jakubje!“

„Ow, platakaj jenož! — Ja rěčžu wěrnoscž!“

Starz plakasche. Hakle po dołhej šhwili powědasche, wot hólčžezja trochu troschtowany, dale.

„Sjewik bě so Bóh w dalokim póhanškim kraju tam k ranju někotrym mudrym, so je so nam Sbožnik narodžik. Tucži mužojo šu, wjedzeni wot hwěšdy, kotraž jim na pučž šwěcželsche, — kaž něhdy tym našchim w puščinje wohnjowy štokp — pschischli do Bethlehema. Kaš džiwasche so to kóždy, jako tuta bohata karawana pošasta psched šhudobnym domom, w kotrymž tehdy čžěšla Josef bydlešche se šwojej mlodoštnej žonu. Šhonichu, so běchu tucži pschischli, so modlicž džěcžžu Božemu.“

„Ale ach, prjedny hačž běchu tucži mužojo do Bethlehema pschischli, běchu pola krala w Jerusaleme pobnyli, so bychu jemu wošjewili, čžehodla běchu pschicžahnyli; běchu so jeho prašcheli, hdže by to byl tón nowonarodženy kral tych židow. Mešknizy šu jim w pišmje pokazali, so měl so narodžicž w Bethlehemje. — Wšchak wěšch, Bethlehem njeje dalošo wot Jerusalema. — My wšchitny běchmy džě wo tym nózny šjewjenju wšchudže powědali a w Jerusaleme bydlešchaj staraj čžlowjekaj, profecžina Šana a starz Simeon; jako Marja a Josef to drohe džěcžatko jako přenje narodžene pschinješchaj, so bychu je tomu Knjesej pschedštajili, spóšnaschaj tutaj, so je wono tón šlubjeny Mešijas a powědaschaj to kóždemu, kiž čžžyšche na njeju počkuchacž, a rěčžeschtaj kóždemu, kiž čžžyšche to wěricž, so štaj widžaloj toho Sbožnika Božeho, so je so Bóh šmiliš, so je Mešijas hižo tu a so jich wumože. Ale tam horjekach njebě nihtón s tych wyšokšich knjesow na to kědžbowal doniž nješchidžechu tucži mudri. Tehdy je so kral Šerodasch wuštrožal, so bojo wo šwój trón.

(Pókracžowanje ščěhuje.)

Zyrkej a štat.

Prawowěrna zyrkej je sa šwjatki wulki šješd abo konzil na horu Athos w Grichiskeje powołała. Čžjedža tam wošebje jednacž wo dwejoch wěžach: wo kanoniškim abo zyrkwiniškim prawje a „wo šjednocženju wšchěch šchescžijanskič zyrkwjow w lubošči Khrystuža“. Pscheproschene šu jenož prawowěrne zyrkwje, tola budže tež druhim zyrkwjam dowolene, šastupjerjow počkacž. — Šora Athos abo Eswjata šora je štara republika mnichow pschi morju w počnoznej Grichiskej, kotraž ma šwoju wuštawu hižo wot lěta 969 šem; škuschesche hačž 1913 pod turkowske nadknježitwo, je paš šwoju šamostatnošč sathowala; w njej bydla jenož mužžny, je jich to 5140. Žyly kraj je 314 kóžnych kilometrow wulki a ma 20 prawowěrných kłóšchrow; hłowne město je Karnai, kotrež ma 263 wobndlerjow. Šnaty je tutón mały a wošebity štat wošebje psches to, so maja jeho kłóšchtrny wulke a wažne počkladny štarych bibliothekow.

Arznbiskop D. Šöderblom w Upsala šwjecželsche 15. jan. šwój 60. narodny džěň. Wošebje ewangelška zyrkej je na njeho na tutym dnju špominala; je wón tola tón, kotryž bě loni w Štockholmje wšchě nještatolške zyrkwje k wulkemu šješdej šhromadžik.

Wschelke f bliffa a f dalofa.

— **Sserbifka předařfka konferenza** šhromadži šo pónďzelu 1. februara f wurjadnemu pošedženju. Ma šo wo dalšich wažnych naležnošćach jednacž. Tuž šu njech wšchitny f dop-
kom $\frac{3}{4}$ 10 hodžin w Sserbifim Domje. — Popoždny je šhromadžišna poboržneho šjednocženštwu Łužifšeho předařfšeho towarštwu.

Š **Šrodžifšća**. Našcha wošada wješeli šo na pošwje-
czenje nowych šwonow, kotrež budžemy bóršy šwjecžicž šmécž. Šotowe šu a šu šo derje poradžife. To budže šwjatocžne wješelenje, hdnž nam f naščeje wěže šašwonja. Njech poštom tež žyła wošada cžini po šwjatocžnym wošanju nowych šwonow a kóždu njedželu šwěru pošchladža f Božemu šłowu.

Š **Poršchiz**. Dofelž šo našče šarške měštno f wotšhadom naščeho knješa šararja dra. Řěšbarka w měřzu wupróšni, njeje šo našcha wošada komdžika, šebi hnydom pntacž noweho dušchepaštrija. Še šebi bjes wščeho wupřikowanja a druheho komdženja jenohłóšnje a f pošchłóšowanjom kola-
turštwu powołała f. šararja Šandrika-Řlušchaniščeho, kotryž je do toho šwolif, f nam pošchicž. My šo džakownje na to wješelimy. Wščežo paš hišće woštanjetej dvě wošadže bjes dušchowaštrija, Bart a nětko tež Řlušch. — Šsnadž šebi po podobnym frótkim pucžu po noweho dušchowneho pón-
džitaj; šda šo, šo je pošchi nětcžifšich wobštejnošćach najpošch-
hódnifše.

Še **Sdžarow**. W naščej wošadže, kotraž ma 2540 du-
šchow, bu w lěče 1925 74 džěcži fšchcženych, 48 w Sdžarach a 26 we Werminghoffje, mjes nimi bě 7 njemandželšich. Wěrowanjow běšče 15, 13 w Sdžarach a 2 we Werminghoffje; řhwanjow mějachmy 42, 30 w Sdžarach a 12 we Werminghoffje. Mjes semrětnymi bě 11 mužow, 12 žonow a 19 džěcži. Bože wotkasanje je wužiwało 1471 wošobow, we Sdžarach 1314 a we Werminghoffje 157. Řšchcženifšif klub je wobnowifko 63 džěcži, 19 řerbifšich a 16 němšich w Sdžarach a 28 němšich we Werminghoffje. Wunofšć šběrkow w žyř-
wi bě 287,30 řr. a wunofšć dowjaznych šběrkow 401,70 řr. Wjšchšče toho je šo ša šwjate miřijonštwu nahromadžifko 268,49 řr. a ša Šustav-Řdolffške towarštwu 30,66 řr.

Wištowanje: Š. w Šu. ša Šeragešima. — M. w Ba. ša Šštomifi.

Wutrobna prošwa

na wšchěch cžitarjow naščeho njedželšeho šopjena
„Řomhaj Bóh“.

Šena knihownja trjeba nušnje ščěšowaze cžifka f lěta 1925: 2 a 17. — Wšchěch lubnych cžitarjow naležnje pošwymy, šo bnyhu, jeli tute cžifka šami dale njetrjebaja, je nam dobrocžiwje wotšstupifli.

Wudawařnja na Ławšich řhřebjach 4.

Šamołwity redaktor šarar Wyrjacž w Řošacžizach.

Njedželške bjesadowanki.

za pěkne mješše a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Šerbomil.

XXXII.

Wo jandzelach.

„Maćerka“, prašeše so džěčo, „su woprawdže jandželjo?“ — „Biblija nam praji, zo su“, wotmołwi maćerka.

„Ja sym je widžal na wobrazku“, praješe hólčec, „ale woprawdžiteho jandžela hišće widžal njejsym. Šy ty hižo žiweho jandžela widžala, maćerka?“

„Myslu, zo sym“, praješe maćerka, „ale njebě woblečeny kaž jandžel na tom wobrazku.“

„Ja bych cheyl woprawdžiteho jandžela widžec. Wěš ty što, maćerka? Pónđu po puću daloko a daloko, doniž wohladam woprawdžiteho jandžela.“

„Nó derje, a ja pónđu z tobu, přetož ty sy hišće přejara mólčki, zo by sam mohł hić daloko“, praješe mać.

„Ja hižo njejsym mólčki“, řjekny hólčec, „wšako hižo nošu kholowy. Šym wulki!“

„Wěno“, praješe mać, „ale tola pónđu z tobu. Je řjenje a rada bych so trochu wuběžala.“

„Ty khodžiš přejara pomałku, hdyž maš bolacu nohu.“

„Wšako ja tebe dosahnu, budžeš widžec.“ A džěštaj hromadže. Džěčo skakaše a běžeše dopředka a mać za nim kročeše tak zmužice, zo džěčo zaspomni, zo mać ma bolacu nohu.

Bórzy přijědže jimaj napřeco knježski wóz, čehnjeny wot řjaneju běleju konjow. We wozu sedžeše řjana knjeni w somočanej drasće a kožuchu. Na hłowje měješe kłobuk z bělym pjerom. We wušomaj blyskotachu so jej złote nawušnicy. Hólčec běžeše k wozej a prašeše so knjenju: „Šće wy jandžel?“ Knjeni njewotmołwi ale hladaše zymnje na džěčo. Z dohom praješe něšto pohončej, kotryž zapraska

z bićom a wóz spēšnje wotjědže, hač so zhubi w mróčelach prócha. Próch doby so džěšcu do huby a do nosa, tak zo dyrbjčeše kašlować a porskać. Štoješe tam, a trěješe sebi woči, hdyž z dohom k njemu přistupi mać a trěješe jemu proch ze svojim šórcuchom z wobliča.

„To njeběše jandžel“, praješe hólčec. „Ně, ně“, praješe mać, „ani zdaće wo jandželu.“

Džěčo běžeše dale po drózy, hač zetka řjanu knježnu w hčlej drasće. „Wy šće wěšće jandžel“, zawoła džěčo a běžeše k njej. Knježna wza jeho na rucy. „Ty sy lubozne džěčo“, praješe jemu, „wčera wječor mi tež něchtón řjekny, so sym jandžel“, a košeše džěčo. Z dohom přesta a pušći džěčo na zemju. „Ty sy mi womazał swoju řjanu drastu ze svojimi zapróšenymi črijemi a rozcybał moje włosy. Dži domoj k maćercy.“ Wona wjacý na džěčo njekedžbowaše, ale běžeše napřeciwo swojemu nawoženjej, kiž so po drózy přibližowaše.

Džěčo ležeše na zapróšenej drózy a plakaše, doniž jeho njedosašahny maćerka, kotraž je zběhny a wutřě jemu sylzy ze svojim módrym šórcuchom.

„Zda so mi, zo to tola njebě žadyu jandžel“, řjekny. „Njebě“, praješe mać. „Ale hišće móže być. Je hišće młoda.“ — „Mi hižo nohi bola, maćerka, prošu, donjes mje domoj.“ — „Wěšće“, řjekny mać, „tohodla sym za tobu šla.“

A wza hólčeca na ruku a njeseše jeho domoj. Džěčo džeržeše ju wokoło šije a čuješe so jara zbožowne na rukomaj swojeje maćerki, kotraž jemu započa spēwać pěseň, kotruž džěčo lubowaše. Z dohom so pozběhny a řjekny: „Maćerka, ty sy jandžel.“ — „To njeje móžno“, směješe so mać, jandželjo tola njenoša módre šórcuchi.“ — „Ju, ju“, wobkručeše hólčec, „ty sy jandžel, ty sy mój dobry jandžel.“

A maćerka kročeše tak zmužice, zo nichtón njepytny, zo ma bolacu nohu.